

Bíró Judit

A NEGYVENEMELETES HÁZ

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 16.]

2020-03-12 | **A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM**

Már torkig volt ezzel az országgal.

Élete utóbbi húsz évét végig utazta, volt, ahol csak átautózott, máshol hónapokat töltött, mert annyira élvezte, hogy idegen, hogy nem járatos a szokásokban, hogy nem rutinból nyúl a villanykapcsolóhoz, sőt, még azt is izgalmasnak találta, hogy nem

érti a beszédet. Bárhol járt, élvezte, hogy a puszta léte, a megjelenése, a közöttük eltöltött ideje egymáshoz közelítette a helybélieket: különbözőségétől kapott újból erős karaktert az ismerősség halmaza.

De ez az ország kifogott rajta.

röhögve fizettek

Kék zónából jöttek. Ő is, japán férje is. Ezzel már a legelső találkozásukkor tisztában voltak: az elemek egyedülálló – egészséges és hosszú életet biztosító – kombinációjának birtoklása a lehető legmagasabb minőségűvé tette életüket (ahogy ezer évek óta őseikét), de ezt szóba hozni, akár kettőjük között, kínos ostobaság lett volna, a minőség szárnalmas elsilányítása. Beleszülettek a természetközelség, a kristálytisztá levegőn végzett mozgás, az alacsony kalóriájú, állati zsiradéktól mentes ételek világába, és röhögtek a nap-, víz- és egyéb diétára Vilcabambába érkező nyugati turistákon, jobbára korosodó nőkön (akik viszont röhögve fizették meg az összes elérhető szolgáltatást).

Utazásaikkor magától értetődően mondtak le a magaslati levegőről, a tavaszi szélről, a forrásvízről, a bioszójáról, és nem mentek be az éttermek konyhájába ellenőrizni a sómennyiséget, az adalékanyagokat. Nem panaszkodtak a napfény hiányára vagy éppen tűző erejére, az ónos esőre vagy a tikkadt szöcskenyájra, nem a koromszagú ködre, ahogy a vegyszerízű paprikára és a klóros vízre sem – elfogadták, hogy saját játszóterük elhagyása következményekkel jár, amit szó nélkül kell tudomásul venniük.

Megérte így tenniük. A macskaüzlet álca volt. A világháború küszöbén globális emberkísérlet vette kezdetét, melynek önkéntes alanyait egymással ellentétes hatású vegyszerekkel kezelték, hogy a függőség és a megvonás, a vágy és a józanság mátrixában folyamatosan mozgathassák őket. A résztvevők sosem tudták, hogy az adagot éppen csökkentik vagy túladagolják: minden percük az örült szenvedély és az elviselhetetlen megfosztottság örvénylésében zajlott, kiszámíthatatlanul. A kísérleti alanyok mellé egy-egy terrorelhárításra kiképzett macskát adtak, akik embertársuk segítői és egyben ellenőrei voltak. A nagy kockázatú, ám busásan fizető kísérletet sokan feladták – ők örökre eltűntek –, de a nő rájött: úgy élheti túl, ha titokban

kialakítja autonóm józanodási stratégiáját, tehát továbbra is követi az előírásokat, aláveti magát a kísérletnek, de rögvest beadja magának az ellenanyagot. Aminek kifejllesztését éppen ebben a nyugat-magyarországi városkában tudta befejezni.

Titkába a férjét sem avatta be.

Egy apró, lángvörös macskát rendeltek ki mellé már a kezdet kezdetén. S bár évek óta társak voltak, nem alakult ki köztük különösebb érzelmi kapcsolat, ugyanakkor korrekt együttműködésben dolgoztak. Mivel a nő és a macska a kísérlet egyik legkiválóbban teljesítő párosának bizonyult, mentesítették őket, hogy részt vegyenek a különféle álcázó műveletekben, például az olcsó vásári mutatványban, amikor imacskákat és különféle tárgyakat – alkalomadtán embereket – lebegtettek a levegőben, egy, a férje által kitervelt mechanika segítségével, szemléltetve a járóelőknak, hogy a macskatelepen valóban keservesen nyávogó és kiszolgáltatott macskákon folyik embertelen és az állati jogokat semmibe vevő kísérletezés.

De ebben a városban semmi sem úgy működött, mint a korábbi helyszíneken.

A nő, mintha előre sejtette volna, hogy egyszer szüksége lehet rá, a retiküljében hordozott egy apró, sztaniolpapírba csomagolt tégelyt, benne egy darabka aguacolla kaktusszal. Ecuador szent növénye a mítosz szerint valaha gyönyörű nő volt, de a Holdistennő rávette, hogy az öröklétért cserébe változzon zselés, zöldnyákos belsőjú növényé – hogy növelje a föld termékenységét, és az emberek javát szolgálja. A kaktusz- királynőben rejlő színtelen, kristályos meszkalin több ezer éve tette boldoggá, bölccsé és nyílt tekintetűvé az indiánokat, mire a spanyol hódítók Európába hajóztatták – nem ismerve kivételes, a többi hallucinogénhoz képest egyedülálló tulajdonságát: pszichológiai, kémiai hatása mindig a konkrét fogyasztó igényeihez, szükségleteihez igazodik. Nincs általános hatása: az éppen aktuális vágyat elégíti ki.

Azt az érzést váltja ki, amit éppen átélni kívánsz.

afrodiziákum-regiszter

„A mi agavénk!” – rikkantott föl az ostoba patikus, aki az estély végére meglehetősen ittas lett, izzadt homloka szinte előreugrott a koponyájából, csokornyakkendője nyirkos

nyakába csúszott, egyik mandzsettagombja veszélyesen meglazult. A nő azután elegyedett vele társalgásba, hogy az büszkén elfecsegte: egy afrodiziákum-regiszteren dolgozik. Tervéhez, gondolta a nő, felhasználhatja szakértelmét. Taszította a férfi

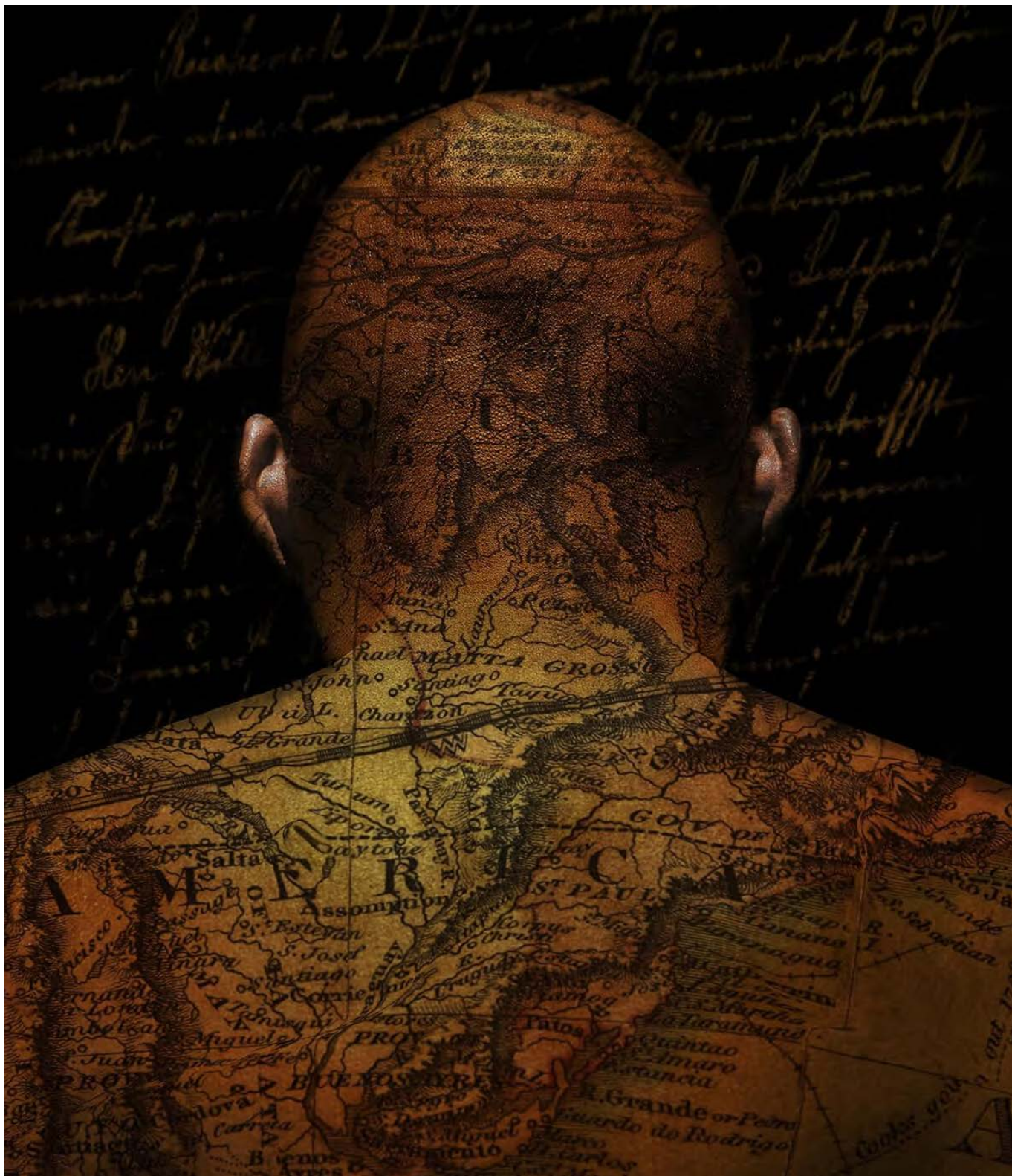
fizikai lénye, de a beszélgetés során kiderült, a patikusból a szellem nagysága is hiányzott. A gyógyszerek és gyógymódok felkent szakértőjét valójában csak a női nemiszerv érdekelte: a gyógyító és a mérgező puncsi.

Miközben pezsgőspoharába egy cseppet ejtett, nem többet (kár lenne érte, azt gondolta: semmit nem érsz, haver, használhatatlan vagy számomra, egy tahó – csukódjon le a szemed, és tapadjon erősen a kaleidoszkópra, lásd, legalább fél napon át, milyen színes és bonyolult a világ! Ha magadhoz térsz, mert nem gyilkoltak meg, de nem ám, sem a mérgem, sem a macskám, legyen ott a nejed, a testes patikusné, meg a terebélyes cseléded: lihegjenek az arcodba, nehezüljön rád zabolázhatatlan hústömegük, rikácsoljanak a füledbe, s lásd tisztán, mennyire bánják, hogy nem haltál meg!

Miért nem történik semmi sem úgy ebben az országban, mint bármelyik korábbi helyszínen?!

A macska is összezavarodott. A nő fedett társaként a hálózatépítés és -álcázás volt a legfőbb feladata, és bárhová helyezték őket, professzionálisan működött. Még csak egy napja voltak ebben a városban, amikor – kiképzésének legfőbb szabályát megszegve – madarakra kezdett vadászni: valami ősi, rég nem tapasztalt erő űzte a piciny, színes madárka nyomába egy gondosan megnyírt bokrokkal sűrű, rózsaágyásokkal tömött kerten át. Mégis, hogy élhet egy trópusi madár Nyugat-Magyarországon?! – talán ez a dilemma okozhatta zavart a viselkedésében.

„Stig-lit, stig-lit” – hangzott a patikus parkjából, „trallala, trallala” – hallotta a sarki szatócsbolt felől. A bábeli hangzavarban nem tudott tovább uralkodni magán, és lecsapott a tengelicre, rég elfeledett kéjjel tépte-szakította széjjel a még ziháló testet a párkányon, és amikor az estélyről hazaimbolygó patikus kihajolt szobája ablakán a spalettákért, hogy bezárkózhasson felesége és a külvilág elől, zabolázhatatlan indulattal karmolt végig az ő nyakán is.

A karmai alatt megalvadt állati és emberi vér már megfeketedett, mire a macskatelepen észlelték a bajt: Vörös – ez volt a szolgálati neve – elállatiasodott. Vörös is hallotta a vészjelzést, mint ahogy a kísérletben résztvevők mindegyike észlelte az avatatlan fülek számára nem hallható sípolást. A macska kivételével

mindenki azonnal a telephelyre sietett; úgy tett a szabó és segédje is, akik a házaspár érkezése előtt hetekkel már megnyitották szalonjukat a városkában, hogy álcázni tudják valódi tevékenységüket: éjjelente különleges eljárással kezelt katonai egyenruhákat gyártottak, nagy tételben, egérszürke színben. Nem is fogott senki gyanút, amíg a körorvos, nagy tapasztalatú orrával, ki nem szimatolta a titkos vegyszert, amibe a vásznat beáztatták szabás előtt, s amikor kérdőre vonta a szabót, az sietett megtenni, ami ebben az országban a hallgatás és a felejtés forrása volt: megajándékozta a körorvost egy tábornoki felöltővel, váll-lap nélkül, XXL-es méretben.

– Mi a franc bajotok van?!? – förmedt a macskatelep vezérlőtermében a fekete ruhás férfi a feleségére, aki ekkor már a karjában tartotta az apró vörös kiscicát, az meg siránkozva, szájalmat keltően nyávogott, ahogy a levegőben imbolygó macskáktól korábban elleste. A tengelice-gyilkosságot követően, a várható megtorlás elől egy kvietált katonához dorombolta be magát, akinek zubbonya alatt jó volt évekre megpihenni, kényeztetve lenni – ezeket az érzéseket még sosem tapasztalta korábban: a nő soha nem simogatta, nem beszélt hozzá, nem vonta magához.

– Miért pont itt álltok le?!? – szitkozódott, káromkodott a japán férfi, tudván tudva, hogy mindegy is a válasz, már mindennek vége; az ország benne is súlyos változásokat idézett elő: hirtelen idősödött, mindig szénfekete öltözéke fakószínűre váltott, érzékei mind sűrűbben hagyták cserben, egyre éteribbé vált, félt az esőtől, zavarta a levegő legkisebb mozgása is, idegesítette minden földi jelenség.

az emberekkel van a baj

– Mert ebben az országban semmi sem úgy működik, ahogy máshol – válaszolta egykedvűen, fojtott ellenségességgel a nő. – Mindenütt rossz a levegő, mindenütt

szennyezett a víz, mindenhol terméketlenné fordult a talaj, és mindenhol pusztítanak a járványok. De itt... Ebben az országban az emberekkel van a baj. Nem alkalmasak. Nem tesztelhető rajtuk a kísérleti szer, ami a derű, a nyugalom és a béke állapotának elvesztését pótolja, ellensúlyozza. Derű? Nyugalom? Béke? Ebben az országban senkinek nem hiányoznak. Miért is kéne az ellenanyag nekik?! Álljunk tovább!

– És mi lesz Csalkával? – a férfi hangja fásult, beletörődő volt. A vírushordozó lány eltűnt. Miután, nagy sokára, magukhoz tértek az ájulatból, nagy erővel kerestették az egész városban. Hiába. Akito arra számított, hogy Vörös majd a nyomára vezeti.

A nő ölelésébe mélyedő Vörös azonban macskaszemmel bámult a semmibe. A labor elkülönítőjének látványa, a habzó szájú, vértől csatakos állatok képe végképp traumatizálta, és kitörölte az agyából még a kiképzés emlékét is.

A nő, élénken, már-már vidáman válaszolt: – A vírus majd elterjed, itt, ebben a városban, remélhetőleg az egész országban, megállíthatatlanul. A vírus, az általam átírt vírus, két tünetet okoz: tudást és szeretetet. Mindenki éppen annyit kap el majd a vírusból, amekkora vágy ébred benne a tudás és a szeretet iránt.

Miközben beszélt, egyre többször nézett ki az ablakon, a távolból is tisztán látszó negyvenemeletes házra. Tudta, hogy már csak egy van hátra. Szerette volna, ha a macska is tudja, de már nem volt mit tenni: egy kistermetű, húsevő emlős dorombolt a karjában, aki valószínűleg csak arra vágyott, hogy egereket fogdoshasson a városszéli kiserdőben.

Amikor évekkal ezelőtt a házaspár belekezdett a fedett munkába, a nőnek egyetlen kikötése volt: ahová helyezik őket, mindenhol építsenek egy negyvenemeletes házat. – Miért pont negyvenemeletest? – fojtotta el a kérdést magában a férfi. Azt hitte, máris tudja: a nő, ha rájön a honvágy, az épület legfelső emeletéről megpróbál majd ellátni tízezer kilométernyire, ezzel csillapítva vágyát a menekülésre. – Kis butám, nem kalkuláltad be a földi horizontot, no meg a száz méter vastag vízréteget... – motyogta magában szánakozva a férfi.

A nyugat-magyarországi városban előtte sosem tapasztalt sebességgel húzták föl a negyvenemeletes házat, melynek homlokzatára BANK felirat került. Hogy a morgoló, okvetetlenkedő lakosságot megbékítsék, az épület földszintjét megnyitották a közönség előtt: a Két Hattyúra keresztelt fogadó és a benne működő kávéház és cukrászda igazi időutazást kínált az érkezőknek cseresznyeszínű, nehéz fabútorokkal, nyikorgó parkettájával, homályosan megvilágított tereivel. Egy régimódi telefonfülkét is felszereltek benne – vigyázva, hogy a helyiségben ne működjön a 8G.

az emberkísérlet

Még a kísérletbe avatottak közül sem tudta mindenki, hogy a terrorelhárító macskák, miközben emberi képességeket és készségeket sajátítottak el, az emberkísérlet irányítói számára egyelőre

megfejthetetlenül, elpusztíthatatlanokká váltak. Sem fizikai erő, sem kémiai folyamat nem hatott rájuk: az emberi minőséggel együtt a halhatatlanságot is megszerezték. Ők lehetnek majd az eljövendő háború csodafegyverei.

De Vörös elállatiasodott. A Szervezet ügynökei már elindultak érte.

– Kétszáz méternyi zuhanást nem tud a levegő lelassítani. (Segített kiszámolni a szatócssegéd, a számok és az ékszerek szerelmese.) – A nő nem szerette különösképpen az állatot, de becsülte képességeit és értékelte lojalitását. Az együtt eltöltött évek során meggyőződésévé vált, hogy nagyobb tiszteletet érdemel, mint például Szima rendőrkapitány és a kántortanítóné együttesen.

Az ecuadori nő és a japán férfi lassan, szótlanul sétált át a mindig poros főtéren. A negyvenemeletes ház elé érve a nő a bank bejárata felé indult, mögötte, kissé lemaradva, a vörös macska. Míg megálltak a lift előtt, aminek egyetlen nyomógombja volt csupán, a férfi sietve belépett a Két Hattyú avított ajtaján. Már vártak rá. Az asztal felé indulva, magában, még fortyogott egyet:

– Tudás és szeretet... Istenem, épp itt az ideje visszavenni tőlük a választójogot!

kép | pxfuel.com